

ŠveHLAS

Zpravodaj Společnosti Antonína Švehly, číslo 2/2011 (říjen), zdarma

Editoriál

Vážení čtenáři,

dostává se Vám do rukou další číslo našeho Zpravodaje ŠveHLAS.

Tentokrát je toto číslo vydáno u příležitosti oslav státního svátku 28. října na území městské části Praha 15, která je hrdým rodištěm agrárního státníka Antonína Švehly.

Opět zde naleznete spoustu zajímavých informací, recenzí a historických ohlédnutí. Nechybí však ani pozvánky na další akce, ani upoutávky na naše partnery a jejich akce. A velkou část opět tvoří bohatý a reprezentativní fotografický materiál.

Speciální částí tohoto čísla je interview s ministrem obrany RNDr. Alexandrem Vondrou, kde jsme připomněli význam osobnosti A. Švehly a jeho dějinnou roli.

Naše občanské sdružení provozuje také nové stránky www.antoninsvehla.cz, na kterých jsou zpřístupňovány informace o našem sdružení, agrární historii, aktualitách, našich partnerech a osobnosti Antonína Švehly. Jsme také v kontaktu s řadou odborníků z oblasti novodobých dějin, dějin zemědělství a různých organizací a snažíme se naši spolupráci prohlubovat i zkvalitňovat.

V létě byli naši představitelé jako hosté přítomni slavnostního odhalení znovuobnovené sochy A. Švehly v Kožlanech – Hodyni. Přinášíme Vám o tom také krátký článek.

Rádi bychom Vám na závěr popřáli hezký podzim a příjemnou oslavu státního svátku 28. října.

Mgr. Pavel Černý, předseda SAŠ, o.s.

Pozvánka

Společnost Antonína Švehly

pod záštitou zástupkyně starosty městské části Praha 15

Lucie Prinzové

si Vás dovoluje pozvat na slavnostní setkání k uctění památky

Antonína Švehly

ve čtvrtek dne **27. října 2011 ve 14:00 hodin**
u pomníku Antonína Švehly

Mgr. Pavel Černý, Švehlova cesta 2011

V příjemném prosluněném sobotním odpoledni dne 16.4. uspořádala Společnost Antonína Švehly další, tentokrát již 8. ročník, vlastivědné pouti po stopách našeho významného hostivařského rodáka a státníka Antonína Švehly. Záštitu akci poskytla zástupkyně starosty MČ Praha 15 slečna Lucie Prinzová.

Na setkání nechyběli zástupci naší MČ, historických organizací a spolků, potomci agrárních rodin a i hosté z dalekých končin naší republiky.

Zahájení u státníkovy busty se ujal jako již tradičně předseda SAŠ Pavel Černý. Po přečtení zdravic (mj. z Kanceláře prezidenta republiky Václava Klause, sekretariátu ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga a sekretariátu primátora HMP Bohuslava Svobody) vystoupila zástupkyně starosty naší MČ slečna Lucie Prinzová, která ve svém projevu zhodnotila charakter osobnosti Antonína Švehly a popřála SAŠ v dalším rozvoji. Poté se slova ujal předseda OV ČSBS Praha 15 Karel Sedláček, který zdůraznil význam Antonína Švehly pro dnešek a jeho vlastnosti, které by měly být vzorem nejen pro dnešní politiky.

Po tomto vystoupení předseda SAŠ Pavel Černý oficiálně zahájil další ročník této pouti. Přítomní měli možnost si prohlédnout okolí Švehlova statku, navštívit hrobku Antonína Švehly na hostivařském hřbitově. Zde měl krátký projev o vztahu Antonína Švehly k jeho rodné obci Jaroslav Brachtl z Dlouhé Loučky.

Na závěr setkání následovala prohlídka Toulcova dvora s programem a občerstvením.

Hovoří předseda Společnosti Antonína Švehly Mgr. Pavel Černý.

Z vystoupení zástupkyně starosty MČ Praha 15 Lucie Prinzové.

Předseda OV ČSBS Praha 15 Karel Sedláček.

Jaroslav Brachtl z Dlouhé Loučky.

Krátké zastavení u kostela Stětí sv. Jana Křtitele.

Z posezení v Toulcově dvoře.

Výzva ke spolupráci

Národní zemědělské muzeum Praha připravuje stálou expozici - „**Památník Antonína Švehly**“.

15. dubna 2013 uplyne 140 let od narození Antonína Švehly, který - po vzniku Československé republiky – pomohl vytvořit Československé zemědělské museum - ústav pro výzkum a zvelebení venkova. Po velkolepém rozkvětu za první republiky bylo muzeum v době poúnorové "rozpuštěno" v Československé akademii zemědělských věd, posléze v Ústavu vědeckotechnických informací pro zemědělství. Teprve rozhodnutím ministra kultury bylo muzeum znovu zřízeno jako samostatná instituce, a to k 1.1.1993.

Antonín Švehla je veřejnosti znám jako ministerský předseda tří československých vlád (1922-25, 1926, 1926-29), ministr vnitra, který prosadil v revolučním Národním shromáždění soubor ústavních zákonů a dlouholetý předseda agrární strany (Republikánská strana zemědělského a malorolnického lidu, 1909-33). Byla to výrazná a nesmírně vlivná politická autorita, která se však záměrně držela ve stínu jiných politických osobností (T. G. Masaryk, K. Kramář, E. Beneš), jež jsou současné veřejnosti mnohem známější. Je to způsobeno i výukou mezi lety 1948-1989, která zužovala výklad dějin Československé republiky na dějiny dělnického hnutí. Obnova Agrární strany byla zakázána v hlavě IX. Košického vládního programu.

Národní zemědělské muzeum Praha - v rámci připravovaného Památníku Antonína Švehly - hledá dokumenty, fotografie, zvukové, obrazové záznamy a trojrozměrné předměty, které souvisejí s osobností státníka Antonína Švehly a agrární stranou a nejsou součástí archívů a muzejních sbírek. Prosíme, podle možností, o Vaši pomoc a spolupráci!

V Praze dne 14. 9. 2011

Kontaktní informace:

602 932 578 – Mgr. Lubomír Maršík, NZM Praha

608 515 271 – Mgr. Pavel Černý

případně na e-mail: lubomir.marsik@nzm.cz nebo pavel.cerny@mail.cz

Rozhovor s ministrem obrany RNDr. Alexandrem Vondrou

Pane ministře, nedávno proběhlo v Kožlanech - Hodyni znovuoživení sochy prvorepublikovému státníkovi Antonínu Švehlovi. Jeden z řečníků na této slavnosti v projevu zmínil, že dnes dochází k jisté renesanci v přijímání tradičních hodnot naší státnosti a kultury. Souhlasíte s takovým tvrzením?

Rozhodně bych s ním rád souhlasil. Jsem si jistý, že tradiční hodnoty, mezi které patří demokracie, svoboda a občanská zodpovědnost, jsou dnes hojněji skloňovány. Všichni ale víme, že pěkná slova nestačí. A zde je na místě kritika i do vlastních – politických – řad. Dosud největší podíl na obnově tradic a dobrých prvorepublikových praktik měly a mají zejména občanské iniciativy. Mezi nimi bezesporu i Společnost Antonína Švehly, za což vám patří dík a uznání.

Ale tím lídrem by měla být v ideálním případě státní správa a pochopitelně i samospráva. Řada měst a obcí si toto své poslání již uvědomuje a oživuje lokální tradice. Tím napomáhá vytvoření jakési místní pospolitosti, zodpovědnosti obyvatel vůči danému místu i vůči sobě navzájem. Méně už se to však daří státním orgánům s celostátní působností. Podívejte se na populární seriál Četnické humoresky a srovnajte s dnešní policií. Totéž platí pochopitelně i pro armádu. Nedávno mi příslušník naší aktivní zálohy vyprávěl, že během návštěvy Anglie mu lidé na ulici podávali ruce, přáli štěstí a hospodský dokonce načepoval pivo na účet podniku. A to jen díky tomu, že dotyčný si do města vyrazil v uniformě a česká vlajka na rukávu díky angažmá československých letců v bitvě o Británii tam má stále zvuk. V českém městě by se toto určitě nestalo.

Logicky se tedy musím zeptat, zda resort obrany vyvíjí nějakou činnost směřující k posílení tradičních hodnot včetně vlastenectví. A jak své poslání vůbec chápou dnešní vojáci?

Česká armáda rozhodně má nač navazovat, co rozvíjet. Nebýt československých legií, nevzniklo by samostatné Československo. Vlastně fakt, že čs. armáda byla ve světě uznána dříve než vlastní stát, je unikum. I proto má ministerstvo obrany projekt s názvem Legie 100. Ten sám o sobě ale nestačí. Snažíme se podporovat dotacemi i kluby vojenské historie a další organizace, ať je to Svaz důstojníků a praporčíků nebo Sokol. V jeho případě se připravujeme na pomoc s organizací XV. Vsesokolského sletu, který se uskuteční příští rok. Opět se ale nabízí srovnání období 20. a 30. let minulého století a současnosti. Tehdy se ve prospěch národního cítění a přípravy k obraně státu angažovaly desítky organizací a stovky tisíc jejich členů. Namátkově Svaz čs. důstojnictva, Masarykova letecká liga, Národní střelecké gardy, Junák, Orel, Selská jízda, už zmíněný Sokol a mnoho dalších spolků.

I proto se do středu naší pozornosti dostala nyní aktivní záloha. Existuje deset let a vznikla na popud vojáků v záloze, kteří cítili, že pokud mají skutečně být připraveni bránit svou zemi, musí se ve vojenských dovednostech pravidelně zdokonalovat. Dnes čítá necelých 1200 občanů. Armáda se k nim ale dosud chovala trochu macešsky, a to chceme změnit. Nemůžeme si dovolit přijít o nefalšované srdcaře, kteří jsou připraveni bránit svou zemi, ale i pomáhat při živelních katastrofách, reprezentovat náš stát na mezinárodních soutěžích rezervistů a podobně, navíc z velké části na své vlastní náklady. Skutečnost, že rozvíjejí současně svou civilní a vojenskou kariéru, nahrává i lepší komunikaci mezi relativně uzavřeným vojenským světem a širokou veřejností.

A jak své poslání chápou vojáci z povolání? Do hlav jim nevidím, ale vzhledem k tomu, že veřejnost jejich úkoly mnohdy nechápe, ba odmítá, jsou jim snižovány platy a zdaňovány důležité a zasloužené příspěvky, tak jedině, co je v armádě drží, musí být zase srdcařství.

Váš pojem srdcař by snad seděl i na Antonína Švehlu, jednoho z „mužů 28. října“. Byl to právě on, kdo se zasloužil o poklidné a nenásilné převzetí moci z rukou tehdejších rakouských

státních orgánů. Jak ale Švehla sám říkával, byla to intenzivní a obětavá spolupráce mnoha lidí, kteří se zasloužili o vznik samostatného Československa. Dá se z tohoto usuzovat o jeho osobních, mravních vlastnostech a mimořádné osobnosti. Čím byste Antonína Švehlu sám osobně charakterizoval?

Právě týmový duch je pro Antonína Švehlu příznačný. Vždyť v roce 1927 odmítl kandidovat na post prezidenta a bez váhání podpořil T. G. Masaryka. Další, co je třeba vyzdvihnout, je Švehlův pragmatismus, jakési umění možného, dosažení konsensu s politickými konkurenty na základě vzájemné úcty a tolerance. Aplikoval bez výjimek známé Voltairovo rčení: „Nesouhlasím s vaším názorem, ale do krve se budu bít za vaše právo jej veřejně hlásat.“ Díky těmto dovednostem se Antonín Švehla udržel v čele tří vlád v trvání sedmi let, které pro Československo znamenaly hospodářských a kulturní boom a celosvětové uznání.

Také v sobě nezapřel, že pochází ze selské rodiny a jako sedmadvacetiletý převzal po zesnulém otci celé hospodářství – asi i díky tomu měl to, co dnes trochu postrádáme – zdravý selský rozum. Vystihuje to i jeho známý výrok po vyhlášení republiky: „Nikdo nic nevěděl napřed. Na to není matematika, na to je nos.“

Působí podle Vás dnes taková osobnost na české politické scéně?

Antonín Švehla byl tak výjimečný, že by nebylo vhodné s ním někoho z dnešních politiků srovnávat. Ačkoli pokud bychom se poohlédli mezi všemi politiky uplynulých dvaceti let, jistě bychom mezi nimi pravé státnické osobnosti našli.

Naše společnost ve spolupráci s ministerstvem zemědělství, Národním zemědělským muzeem a dalšími partnery uspořádala na jaře tohoto roku výstavu "Antonín Švehla - československý státník a spoluvůrce Ústavy ČSR 1920". Na vernisáži zazněla v projevu předsedkyně poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové tato památná a povzbudivá slova: „Proto s radostí vítám tuto výstavu. Vítám ji s myšlenkou na to, co otec Antonína Švehly vyžadoval od politiků: na prvním místě charakter, poctivost, nezištnost a jasnou představu o tom, jaký je poměr sil a co lze za daných okolností vybojovat. Slova, která jsou současná a poslouží jako spolehlivá opora též budoucím politikům.“ V čem se Vy osobně i Vaši kolegové můžete inspirovat?

Hlavní inspirace, nejen pro politiky, spočívá ve výčtu oněch vlastností, které jste citoval. Oproti dnešním politikům Antonín Švehla vždy pamatoval na své voliče a neodcizil se jim. Vzorem mu byly pracovitost a skromnost venkovského obyvatelstva. Nikdy by si nedovolil zlehčovat vážnost a úsudek svých voličů, naopak jim pomáhal budovat vlastní sebevědomí.

S osobností Antonína Švehly a osudem jeho myšlenkového odkazu bohužel souvisí i období po roce 1945, kdy byla agrární strana zakázána a především pak léta nesvobody 1948 až 1989, kdy vládla komunistická diktatura, kterou byl zasažen i venkov, kdy byli sedláci násilně kolektivizováni a mnozí občané raději zvolili exil. Pak přišel rok 1989, ale návrat ke stavu před „únorem“ se plně neuskutečnil. Co se nepodařilo?

Nemyslím, že by se vyloženě něco nepodařilo. Návrat do podmínek před rokem 1948 nebyl možný a v některých ohledech by nebyl ani správný, protože v průběhu těch jedenačtyřiceti let přeci jen došlo i k jistým modernizačním pokrokům. Také nejde jen o rozorané meze, ty by se snad daly znovu vytvořit, ale problémem je, že celé dvě generace nepoznaly jiný systém než ten socialistický. To nemůžeme odmazat. Naším úkolem je ovšem varovat budoucí generace před zlem, které zde bylo po roce 1948 pácháno, ať už na rolnících, na inteligenci, na celé společnosti.

Ne nadarmo se říká, že kdo nepozná historii, bude si ji muset zopakovat. A v tomto smyslu se skutečně hodně věcí dosud nepodařilo. Když zůstaneme u problematiky venkova a zemědělství, pak výmluvným dokladem selhání je vysílání seriálů typu Plechová kavalerie nebo Nejmladší z rodu Hamrů, přičemž diváci je nadšeně a nekriticky sledují. Ve školách by se měl spíše povinně promítat film Všichni dobří rodáci.

K vyrovnání se s minulostí patří jistě zákon o třetím odboji. Zde je třeba dodat, že mnozí sedláci patřili k obětem komunismu a také se mu alespoň v prvních letech snažili postavit. Nepřichází ale takový zákon pozdě? V čem spatřujete jeho hlavní naplnění?

Určitě měl tento zákon vzniknout dříve. Už proto, že těch, kterých se týká a jejichž statečný odboj či odpor proti totalitě nebyl dosud oceněn, stále ubývá. Na druhé straně nemohl zákon existovat dříve, než česká společnost dozrála do takové míry sebereflexe, aby jeho vznik umožnila a přijala. I v období návrhu a schvalování zákona se našlo mnoho těch, kdo jej odmítají, nejen pro faktickou podobu, ale i morální podstatu. Pesimista by řekl, že jde o důkaz neschopnosti veřejnosti vyrovnat se s minulostí, optimista jako já by řekl, že jde o kýžený krok na cestě k pravé demokracii, toleranci, národní cti a hrdosti. Jisté naplnění onoho zákona tedy spočívá už v tom, že vznikl.

Česko je členem Evropské unie. Jak hodnotíte její zemědělskou politiku? Český geolog a klimatolog Václav Cílek nedávno v České televizi pronesl, že problémy ekonomik některých států souvisejí i s problémy tamního zemědělství. Dá se na to takto dívat?

Václav Cílek jako uznávaný geolog, klimatolog a spisovatel jistě ne nadarmo získal před dvěma roky cenu Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97. Zahlédl jsem nedávno kousek vysílání, v němž pan Cílek hovořil o potřebě návratu k pomyslným kořenům. Mimo jiné vysvětloval, že tradice nám dává jistotu tím, že stanovuje meze našeho jednání. Její absence nám sice dává větší svobodu, ale také v nás vyvolává nejistotu.

Tím určitě nemyslel, abychom se zřikali novinek, natož svobody. Ale musíme si být vědomi i své minulosti a není snad nutné opakovat, že v každé společnosti nutně končí svoboda jedince tam, kde by byla dotčena svoboda další osoby. Osobně se domnívám, že pokrok nás obohacuje, technicky i duchovně, ale jen za předpokladu, že je kontinuální, to znamená má stále vazbu na ony kořeny. Co se stane, pokud jsou násilně zpřetřhány, jsme během rozhovoru několikrát v různých podobách už řešili.

Co se týče současného zemědělství, tak podobně jako komunisté rozorávali meze, tak je rozorává i politika Evropské unie. Řepka a solární panely, kam se člověk podívá. Pole už nepatří zemědělcům, ale byznysmenům přilepeným na státní dotace. I v tomto sektoru ale přibývá lidí, kteří se vrací k tradicím a podporují přirozenost. Ještě před dvěma roky byly třeba farmářské trhy neznámým pojmem a dnes je zejména obyvatelé větších měst vyžadují na svých náměstích každou sobotu.

Takže kdybych se vrátil k úplně první otázce našeho povídání, pak na té současné renesanci tradic a osvědčených praktik našich předků něco bude.

Co byste na závěr vzkázal a popřál našim příznivcům a čtenářům?

Že si jich pro jejich občanský aktivismus velice vážím, věřím v potřebnost a smysluplnost existence spolků rozvíjejících prvorepublikové tradice a doufám, že snad zase někdy najdu čas osobně se zúčastnit některé z akcí, které Společnost Antonína Švehly pořádá.

Z darů pro Společnost Antonína Švehly

Z pozůstalosti pana Vladislava Šťastného (18.1.1938 - † 22.4.2011).*

Darem paní Šťastné, Lysá nad Labem, ulice Masarykova.

Děkujeme!

2 busty Ant. Švehly (30.léta 20.stol.)

Mgr. Pavel Černý, Slavnostní odhalení pomníku Antonína Švehly

V příjemném sobotním dopoledni dne 2. července se od 11 hodin na návsi v obci Hodyně, která je součástí města Kožlany, odehrálo slavnostní odhalení znovuobnověného pomníku prvorepublikového státníka za agrární stranu Antonína Švehly.

Setkání se zúčastnili občané, zástupci veřejného života a společenských organizací z obce Hodyně, města Kožlan, také plzeňského kraje.

Roli hostitele a pořadatele této události se ujal starosta města Kožlany Mgr. Vladimír Příbyl. V úvodu starosta města přivítal všechny přítomné a představil hlavní hosty oslav a uvedl hudebně pěveckou skupinu Václav, která ve svém repertoáru představila lidové písně.

Poté starosta Kožlan pokračoval ve svém výstupu a představil historii a pohnuté osudy pomníku Antonína Švehly v Kožlanech – Hodyni. Pomník zdobený krásnou bustou a hesly „PRÁCE – PŮDA – CHLĚB – MÍR“ byl poprvé odhalen roku 1935.

Po svém vystoupení předal starosta slovo předsedovi Společnosti Antonína Švehly Mgr. Pavlu Černému. Předseda Společnosti ve svém projevu upozornil na osobnost Antonína Švehly, jeho morální a mravní zásady. Na zásluhy o národní samostatnost a práci pro Československo, při budování demokracie. Připomněl jeho vztah k selskému hnutí a agrárním kořenům.

Poslanec Evropského parlamentu Mgr. Hynek Fajmon ve svém vystoupení zdůraznil otázku postavení českého zemědělství v době první republiky a význam státníka Antonína Švehly pro současnost.

Za Českou obec sokolskou vystoupil starosta TJ Sokol Pankrác, vzdělavatel Župy Pražské-Scheinerovy a člen předsednictva a vzdělavatelského odboru ČOS, PhDr. Milan Rastislav Černík, Ph.D., který pozdravil občany obce a připomenul vztah Antonína Švehly k sokolskému hnutí a zdůraznil, že je zapotřebí společnými silami dál budovat demokratickou republiku a ctít odkaz našich předků.

Jako poslední se ujal slova poslanec PSP ČR za plzeňský kraj Ing. Vladislav Vilímeč, který vyzdvihl význam Antonína Švehly a doslova hovořil o renesanci péče o jeho myšlenkový odkaz.

V závěru setkání pozval starosta města Kožlany všechny přítomné k milému posezení a volné besedě v Národní škole, která bývala v minulosti tzv. jednotřídkou a také k prohlídce místní kaple sv. Jana Křtitele, kde pěvecký sbor Václav pokračoval ve svém koncertu.

Hostitel celé akce starosta města Kožlany
Mgr. Vladimír Příbyl.

Z vystoupení předsedy SAŠ o.s. Mgr. Pavla
Černého.

Starosta TJ Sokol Pankrác PhDr. Milan Rastislav
Černík, Ph.D.

Poslanec Evropského parlamentu Mgr. Hynek
Fajmon.

Poslanec PSP ČR za plzeňský kraj Ing. Vladislav Vilímc.

Slavnostní odhalení sochy Ant. Švehly.

Znovuobnovená socha Antonína Švehly.

Ze slavnostního připitku.

PhDr. Milan R. Černík, Ph.D., Antonín Švehla, muž činu, odvahy a rozvahy

Prezident Masaryk vzpomínal často na Švehlu. Vzpomínka mu byla milá. Jak řekl našel "v něm při budování nové republiky a demokracie spolutvůrce loyálního a dovedného. Náš stát je šťasten, že mu osud v pravý čas dal pracovníka a státníka jako byl Švehla."

Nehledání nových čestných lidí, kteří věří v republiku, dobro a budoucnost se vždy vymstí. Diktátoři jsou vždy více připraveni, číhají. Hodné, dobré ovečky, jak je známe z Bible, jsou tak

ohroženy. Masaryk si dělal starosti, jak pokračovat, koho jmenovat ministerským předsedou.

Státnická lidskost prezidenta se tehdy projevila v jeho dopise ženě Antonína Švehly. Věřil, že paní Švehlová podpoří svého muže v kritické chvíli. Masaryk píše "Milá paní Švehlová, doufám, koll. Švehla je spokojen s tím, jak jsme jmenování jeho nástupce provedli. Nebylo to snadné, protože jsem musil rozřešit několik otázek a nebylo žádného rádce; již v tom se mi ukázal velký rozdíl mezi dneškem a dobou minulou, kdy jsem nebyl sám, maje právě Vašeho muže za spolupracovníka. Na některé obtíže při tom jmenování min. Udržela upozornily listy a předpokládám, že jste si výkladů všimla.

Zatím se nepíše o tom, že jsem koll. Švehlovi nedal žádného veřejného poděkování a obvyklého chvalořečení; nepíše se o tom, ale mluví prý se o tom. Mně každé takové slovo zdálo se prázdným a proto jsem se přidržel pravidla, jehož koll. Švehla vždy hájil, aby se jmenování a propouštění dalo čistě formálně, bez osobních připomínek. V tomto případě bych se musil zmínit o nemoci a toho právě jsem také nechtěl; zdálo se mně, že jmenovací formule nejvýznamněji hodnotí Švehlu a jeho politický význam.

Prosím, povězte mu o tom, kdyby se k němu dostaly nějaké ty malicherné povídačky. A vyříd'te mu můj a naší Alice srdečný pozdrav; není dne, abychom ho nevzpomínali. Vám oddaný T.G.Masaryk."

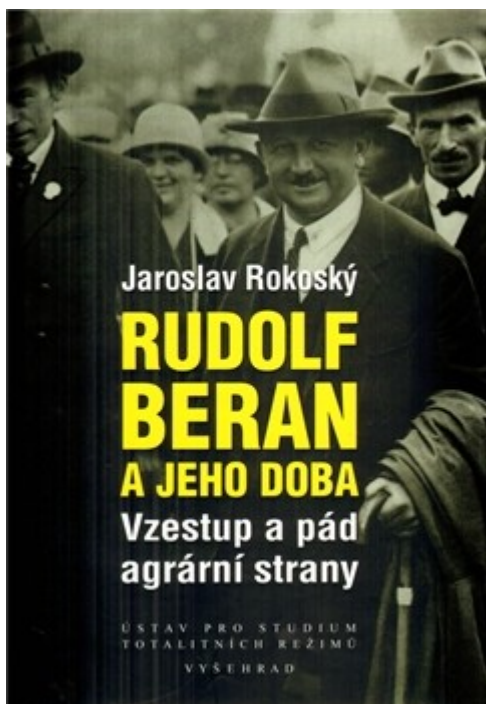
Z dopisu cítíme lidskost, ale také politickou samotu, která vedla později až k únorovým událostem, kdy nebylo dost nových, čestných tváří politiky, kdy všichni spoléhali na ověřené "matadory". Samota politika je to nejhorší co škodí demokracii.

Co pojilo Švehlu a Masaryka? Byl to vztah k rodné zemi, demokratický duch, láska k sokolství, bratrství. Různost povah byla hodnotou právě pro demokracii potřebnou. Často požadovaná stejnost názorů je základem nedemokratičnosti vývoje..

Neznalost hodnot, dekadentní lhostejnost o níž mluvil Tyrš ve svém programovém článku "Náš úkol, směr a cíl" je příčinou rozpadu států, společenství, stran i rodin. Vůle k životu, to je ten postoj zemědělce, který dnes a denně vstává, aby napojil koně. Politik, který nemyslí na svěřené bytosti a zemi, není tím státníkem, kterého demokracie potřebuje. Zneužití pojmů demokracie, lid, to je základ nedemokratického jednání. Karel Havlíček Borovský vyjádřil různé neduhy společnosti, které přetrvávají. Dovolím si parafrázovat: kéž by to naše blábolení o demokracii a svobodě nám přešlo do rukou a srdcí. Totalita vždy začíná velkými, vzletnými slovy. Každé zvířátko, ale i rostlina je svým způsobem vlastenec, ale nemluví o tom.

Co bych si přál pro republiku? Totéž co pro Evropu a celý svět. Alespoň desetiletí občanské a národní obnovy. Evropa by měla být skalkou, na níž rostou národy vedle sebe aniž se vzájemně vytlačují, tvoří pestrý kobereček. Monokultura je nepřirozená, odporuje zákonům, které máme dány. Velikášství je nepřitelem demokracie a tím také nepřitelem lidstva. Každý větší projekt musí mít svůj duchovní předobraz. Zatím nás nikdo s demokratickým předobrazem Evropy neseznámil.

Co dal Švehlovi Sokol? Především školu života, organizační zkušenosti, disciplínu, posílil pocit odpovědnosti. Touto školou demokracie a řádu věcí, prošel také Masaryk, Křížík, bankéři první republiky. Kdo neví, že sokolství není jen kultura těla, zná jen polovinu věci. Kultura ducha chybí nejen nám, ale i Evropě. Pramen moudrosti, ze kterého čerpal Tyrš, je daleko hlubší než si často myslíme. Je třeba se k těmto pramenům stále vracet. V tom nám mohou nejlépe pomoci muži typu Antonína Švehly.

Rudolf Beran (1887–1954), dlouholetý předseda agrární strany a předseda několikaměsíční pomnichovské česko-slovenské vlády, patří mezi nejtragičtější postavy našich moderních dějin.

Rozsáhlá biografie historika Jaroslava Rokoského přitom nabízí víc než jen životopis politika – Beranův život je zároveň příběhem politické strany, s níž Rudolf Beran doslova spojil svůj osud. J. Rokoský sleduje počátky agrárního politického hnutí v době před 1. světovou válkou, popisuje pozoruhodně efektivní strukturu této strany, která následně v období první čs. republiky získala rozhodující vliv v novém státě – a s ní i Rudolf Beran, prototyp stranického politika. Jádrem knihy jsou však kapitoly věnované pomnichovskému období – druhé republice a okupaci, a také období třetí republiky (1945–1948), kdy Beranův doposud poklidný život nabral zcela jiný směr. V dramatické zkratce to vystihuje motto knihy – dvakrát, za velmi podobných okolností, jen v jiném vládnoucím režimu, hrozil Rudolfu Beranovi trest smrti: v roce 1942 ho nakonec nacistický režim odsoudil „jen“ k 10 letům vězení, o pět let později soud osvobozené republiky již k letům dvaceti. Kniha přibližuje skrze osud hlavního protagonisty krizové okamžiky našich moderních dějin a otevírá mnohé „třinácté komnaty“, na něž bychom při pohledu zpět často rádi zapomínali.

Převzato z www.kosmas.cz

Naše heslo je stejné jako před 80 ti lety – Věrní půdě, věrní sobě, věrní vlasti !

SBOR SELSKÝCH JÍZD JANA ŽIŽKY Z TROCNOVA – ŽUPA PRÁCHEŇ.

Je to už 80 let, kdy naši otcové, dědové jako jezdci Selské jízdy vzdali hold zakladateli agrárního hnutí Alfonsu Šťastnému, který se narodil zde ve Štěkni v roce 1831.

Právě on se zastal selského stavu, po něm pak Antonín Švehla, Rudolf Beran z Pracejovic a František Machník

z Nebřehovic. Oni umožnili zrod Selské jízdy, která za Masarykovy I. Republiky byla organizací jezdeckého sportu pro sedláky, kteří své koně také používali v zemědělství jako tažnou sílu. Navíc, tehdy v době ohrožení Hitlerovým Německem, tvořili vojenskou základnu vycvičených a zdatných koní.

V celém Československu bylo v té době asi 32 tisíc členů Selských jízd na koních.

V naší oblasti, tedy na Prácheňsku vznikla Selská jízda v roce 1927. Jako význačné členy můžeme jmenovat – František Toman *první sborový náčelník* z Mladějovic, Josef Bakule z Lidmovic, Eduard Vachout a Václav Hanuš ze Štěkně, Bedřich Hildprandt z Blatné, Jindřich Steintz z Písku a mnoho dalších. Celkem Sbor Selských jízd Jana Žižky z Trocnova čítal 365 jezdců, kteří byli z okresů: Blatná, Horažďovice, Netolice, Písek, Prachatice, Strakonice, Vodňany, Volyně a Vimperk.

Obnova Selské jízdy dnes, je náročný úkol s cílem – zachovat tradice selského stavu, vlastenectví, spojit milovníky koní a historie naší krásné české země.

SELSKÝM JÍZDÁM ZDAR

Foto: část SJ na první přehlídce ve Štěkni dne 1.10.2011

ČESKÁ ZEMĚDĚLSKÁ UNIVERZITA V PRAZE, HARVEST FILMS, O.S.
S MEDIÁLNÍM PARTNEREM VYDAVATELEM ČASOPISU AGROMANUÁL

SI DOVOLUJÍ VÁS POZVAT NA

LIFE SCIENCES FILM FESTIVAL

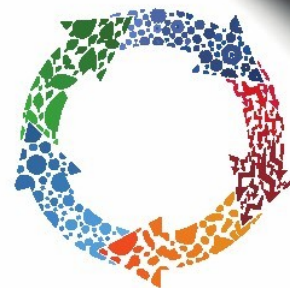
PRVNÍ ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO SOUTĚŽNÍHO FESTIVALU DOKUMENTÁRNÍCH FILMŮ
S TEMATIKOU PŘÍRODNÍCH A ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD A TRVALE UDRŽITELNÉHO ROZVOJE,
KTERÝ SE KONÁ VE DNECH 17.-21. ŘÍJNA
V PROSTORÁCH ČESKÉ ZEMĚDĚLSKÉ UNIVERZITY V PRAZE

PĚT DNÍ PROJEKCÍ FILMŮ Z JEDNOTLIVÝCH OBORŮ ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD,
BUDOU PROVÁZET PŘEDNÁŠKY, SEMINÁŘE, DISKUSNÍ PANELE O AKTUÁLNÍCH TEMATECH
A PREZENTACE ZEMĚDĚLSKÝCH FIREM.

FILMY Z CELÉHO SVĚTA PŘEDSTAVÍ NEJNOVĚJŠÍ POZNATKY ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD,
ALE PŘIBLÍŽÍ I PROBLÉMY A VÝZVY, SE KTERÝMI SE ZEMĚDĚLCI, LESNÍCI,
INŽENÝŘI I VĚDCI POTÝKAJÍ.

I VY SE MŮŽETE PODĚLIT O NOVÁ ŘEŠENÍ, NOVÉ TECHNOLOGIE, NÁPADY, PROBLÉMY...

ORGANIZÁTOŘI UVÍTÁJÍ VAŠI PŘÍPADNOU PODPORU NEBO PARTNERSTVÍ.

LIFE SCIENCES
FILM FESTIVAL

KONTAKT: WWW.LSFF.CZ • HARVEST FILMS, O.S. • ING. PETR ALEXANDER, CSC.
774 909 905 • ALEX@LSFF.CZ • NÁRODNÍ OBRANY 36 • PRAHA 6 - 160 00

Agromanuál.cz
Vše o přípravcích na ochranu rostlin

PREZENTACE NOVÉ KNIHY

AUTOGRAMIÁDA

PRACEJOVICE - RESTAURACE

SOBOTA 29.10.2011

10.00 PŘEDNÁŠKY V SÁLE RODNÉHO DOMU

- ÚVOD STAROSTY Jaroslav Kuberna
- **AUTOR KNIHY PhDr. Jaroslav Rokoský, Ph.D.**
- AGRÁRNÍ STRANA Ing. Josef Kalbáč
- SELSKÉ JÍZDY František Sáček

12.00 SLAVNOSTNÍ OBĚD

14.00 PŘESUN ÚČASTNÍKŮ NA BAŽANTNICI
+ SBOR SELSKÝCH JÍZD JANA ŽIŽKY
Z TROCNOVA

15.00 BAŽANTNICE – VILA RUDOLFA BERANA

- ČESTNÁ PŘEHLÍDKA SELSKÉ JÍZDY
- ZÁVĚREČNÉ POSEZENÍ / DISKUZE

pořádá Obec Pracejovice a Sbor Selských jízd Jana Žižky z Trocnova

Lípa Antonína Švehly – Horní Těšice

Zpravodaj **ŠveHLAS** vydala **Společnost Antonína Švehly**, občanské sdružení
(IČO: 266 29 496, Bruslařská 12, Praha 10, 102 00) – www.antoninsvehla.cz
(C) 2011 fotografie - Marie Zdeňková, MOČR a SAŠ, o.s.